

DUBRAVKA ĐURIĆ

Testem határai

Míg egy kis lakásban ücsörgök Ljubljana külvárosában,
 azon morfondírozom, mi történt az európai örökséggel
 és Ernest Robert Curtius latin középkorával,
 közben Tamar Garb *Bodies of Modernity*-jét
 és Michael Davidson *Modern Poetry and Material World*-jét lapozgatom.

A Nostalgjáról mélézok,
 az omladékony időről,
 a változások nyugalmáról, gyorsulásairól
 és a korlátozó állapotokról,
 a pillanat üdvéről,
 melyben ellazul a test és az elme,
 a világnézet szintéziséről,
 a széttört tükörről,
 melyben női Náciszom
 mustrálgatja magát.

A hypertext teste.

Régi és új barátok.

Kryptotextus a másik kultúra hangalapjában.

A pornográfiáról, a folytonosság
 töréseiről és részleteiről folyik a szó,
 újrakezdésekről, új, konstruált „múltakról”.

Kulik performanszára várakozva.

Vlasta performanszára várakozva.

Míg a hallgató tag költőné tükröződései,
 a beszélgetések, monológok, dialógusok váltakoznak
 stressz és szorongás nélkül,
 a pirotechnikusok gondosan végzik munkájukat.
 S itt még nincs befejezve.

Nem ez az aprólékosság vége.

Város

Vihar készül –
fényben és a kénes hab sötétjében ragyog a város.
Az arcot grimasz torzította el,
miközben a kölykök falnak rugdosták a labdát.
A tompa ütés felráz az erőtlenségből.
A közöny az északi
gleccser kése.

Féltékenységben ragyog a város.
A bábok politikai színpadon rángatóznak,
strucctojással kínálták őket.
Félhold világít
a mákföldek szemhatárán.

Illatoktól mákonyosan: egzotikus keleti fűszerek,
füstölők, drága parfümök,
kibucok, gyűjtőhelyek –

Vihar készül,
becsukom az ablakokat,
leeresztem a redőnyöket,
így semmisül meg a világ.